

ԱՅՆՊԷՍ ՏՐՏՈՒՄ, ԸՂՁԱՆՔՈՎ...

Այնպէս իրա՛ւ, մըսերիմ ուզեց հոգին իմ բացուիլ
 Մուրացիկին, որ, մութին, օրհնէ՛նք իր բուխ ալ սրէն,
 Լոյս ու ծաղիկ թէ ըլլար, զաւկըներուն իմ բաշխեց:
 Իմ զաւակներըս, Աստուած, քաղցր ու տաքեր ալ այնքա՛ն...

Իմ զաւակներըս, խեղճ մարդ, հեռո՛ւ այնքան, գիտնայի՛ր...
 Յանուն անոնց արեւի՛ն՝ արծաթն փփոք մէջ ինկող,
 Աղօթքի պէս՝ երգ ծրփուն, վիշտի պէս լուրջ թող հնչէր:
 Օրհնէ՛նքդ, մա՛րդ, մութին հետ տաքաւ հոգիս հեռուներ...:

Այնպէս տեսում, ըզձանճո՛ւ ուզեց հոգին իմ բացուիլ...
 Բայց կոյր էր ան: Ու սրէս՝ պզտիկ հրնուանի մ'ամբարիւս.
 Պիտի երբեք չընանչնա՛ր անցորդը զինք ողորմող,
 Պիտի երբեք չըսեսնէ՛ր խըռովն անոր հոգիին...:

Բայց լուսուէի՛ն, պա՛հ մը գէթ, սառած բիբերը անոր,
 Ու տեսնէ՛ր, պա՛հ մը միայն, զըղան՝ ալիք մ'իր սրին,
 Այնպէս ներմակ, այնպէս խոր, որուն յուզումը, մութին,
 Ծառերուն տակ արտասուել զինքը տանէր, առանձին...,

Գուցէ ներէ՛ր — բարի՛ մարդ — սրիս հրնուանին ամբարիւս՝
 Իր կուրուքիւնը շընորհ մ'իբրեւ առնող երկինքէն:
 Իմ պզտիկներըս, խեղճ մարդ, հեռո՛ւ այնքան, գիտնայի՛ր.
 Յանուն անոնց արեւի՛ն՝ արծաթ, արցունք, փփրուկ...:

